

SAKU GÜMNAASIUMI VILISTLASTELE

Oktoobri õhtul pimedal ja vihmast märjal sel
häid vilistlasi kokku tõi sümboolne koolikell.
Suur koolimaja mahutas nii palju armsaid hingi,
kes vabas vormis kirjeldasid oma eluringi,
mis pärast lõpuaktust kord kaasa haaras meid –
me nüüdseks läbi käinud palju õpetlikke teid.
Kihvt kontsertaktus uhkeid elamusi pakkus meile,
aplauseid, hüüded kajasid artistidele neile.
Kõlasid ka kõned ametlikud, lootustandvad,
kogukonna edulugu kindlail kätel kandvad.
Siis klassijuhataja tunnis meenutatud sai.
Ei tulnud õpsilt märkust, Tema jutt kui pehme pai.
Võis kehakinnituseks osta saiu, leibu, kooki,
nende juurde rüübata ka eelistatud jooki.
Oli baar ja kohvik, taustaks erksad laululood,
lakkamatult jooksid sõbralikud jutuhood.

Mu põhikooli lõpupäevast meenub luule hea,
millest mälu salvestas vaid üheainsa rea:

„Häid sõnu öelda julgeme veel harva.“

Täna enam nõnda ma ei arva.

Sel pimedal ja märjal sügisesel õhtutunnil
lähastikku leebelt löönud südamete sunnil
palju lahkeid, tunnustavaid, soojendavaid sõnu
jagati, ja nendest oli kõikidel vaid mõnu.
Eks inimese elu ongi selliselt vist seatud,
et vananedes välja öeldud sõnad rohkem veatud.
Ja nii me tähistasime sel kaunil õhtul siis
Saku haridust, mil täitus üheksagend viis.
Jääb loota vaid, et viie aasta pärast elutuul
meid jälle kokku toob ja soojad sõnad ikka suul:

*„Rõõm Sind näha. Tubli oled. Hea, et tulla said...
Hästi paned. Näeme jälle. Anna minna vaid...“*

Andre Tamm
Saku põhikooli õpilane 1982-1991(XVI lend)